

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13C/214/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6109228290
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriel Slobodník
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2015:6109228290.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred samosudcom JUDr. Gabrielom Slobodníkom, v právnej veci navrhovateľa SAD Banská Bystrica, a.s., so sídlom Banská Bystrica, Partizánska cesta 97, IČO: 36 052 205, v konaní zastúpený JUDr. Branislavom Jurgom, advokátom, Advokátska kancelária, Piešťany, Sad A. Kmeťa 24, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, so sídlom Bratislava, Námestie Slobody č. 6, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Banskobystrický samosprávny kraj, so sídlom Banská Bystrica, Nám. SNP č. 23, IČO: 37 828 100, o zaplatenie 1 759 538,94 Eur s príslušenstvom ako náhrady škody, takto

r o z h o d o l :

Súd návrh navrhovateľa z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ pôvodne podaným návrhom zo dňa zo dňa 21. 12. 2009, ktorý bol doručený súdu dňa 28. 12. 2009 žiadal súd, aby zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 2 673 198,90 Eur z titulu náhrady škody v zmysle Zákona č. 514/2003 Z. z.

V priebehu konania zobral navrhovateľ svoj návrh v časti o zaplatenie 668 625,69 Eur späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť. Súd takémuto návrhu vyhovel a rozhodnutím pod č. k. 13C/214/2009 - 300 zo dňa 08. 03. 2011 konanie v tejto časti zastavil.

Navrhovateľ ďalej v priebehu konania zobral svoj návrh v časti o zaplatenie 245 034,27 Eur späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť, čomu súd svojím rozhodnutím o čiastočnom zastavení konania pod č. k. 13C/214/2009 - 342 zo dňa 07. 07. 2011 vyhovel.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom štatutárneho zástupcu navrhovateľa, a z písomných vyjadrení a ústnych prednesov jeho právneho zástupcu súd zistil, že navrhovateľ sa domáha náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci, jeho nesprávnym úradným postupom v konaní o vydanie povolenia na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici a udelenia licencie na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici. Za nesprávny úradný postup navrhovateľ označil takú nezákonnú činnosť orgánu verejnej moci, v dôsledku ktorej orgán verejnej moci v zákonnej lehote nevydal navrhovateľovi rozhodnutie na základe jeho žiadosti o vydanie povolenia a licencie na prevádzkovanie dráhy, teda jeho nesprávny úradný postup spočíval v rozpore s ustanovením § 36 ods. 1 Zákona č. 164/1996 Z. z. o dráhach a ustanovením § 3 ods. 1 a ods. 3, § 49 ods. 1 a ods. 2 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Za orgán, ktorý takúto škodu mal spôsobiť, označil Banskobystrický samosprávny kraj, so sídlom v Banskej Bystrici v zmysle ustanovenia § 2, písm. b/, bod 2 Zákona č. 514/2003 Z. z., kedy tento rozhodoval ako príslušný dráhový správny úrad so zvereným výkonom verejnej moci podľa § 63 a § 66 Zákona č. 164/1996 Z. z. o dráhach. Navrhovateľ sa obrátil s písomnou žiadosťou dňa 16. 10. 2009 na odporcu s požiadavkou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú si uplatnil, pričom odporca vyjadrením zo dňa 03. 12. 2009 oznámil, že takejto náhrade škody vyhovieť nemôže.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že dňa 05. 01. 2006 požiadal dráhový správny orgán, svojou žiadosťou zo dňa 30. 12. 2005 o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy a zároveň požiadal o licenciu na prevádzkovanie dráhy na trolejbusovej dráhe v meste Banská Bystrica.

Tento dráhový správny orgán oznámil začatie konania listom zo dňa 12. 01. 2006 s tým, že dňom 05. 01. 2006 začalo konanie vo veci žiadosti o vydanie povolenia a vydanie licencie na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici.

Banskobystrický samosprávny kraj potom listinou zo dňa 30. 01. 2006 konštatoval, že z prevádzkového hľadiska trolejbusová mestská dráha spĺňa podmienky funkčnosti a vynechaním trate č. 6 a 7 má dráhový správny úrad za to, že návrhu, ktorý žiadateľ upravil môže vyhovieť. Napriek tejto okolnosti dráhový správny orgán navrhovateľovi povolenie na prevádzkovanie dráhy nevydal, ani o žiadosti zákonným spôsobom nerozhodol. Vzhľadom na tieto skutočnosti potom navrhovateľovi ako vlastníkovi trolejbusovej dráhy v meste Banská Bystrica sú uložené povinnosti, ktoré sú rozsiahle a finančne veľmi nákladné a vyplývajú z ustanovení § 16, 17 a 18 Zákona č. 164/1996 Z. z. o dráhach. Medzi tieto povinnosti patrí najmä udržiavať dráhu tak, aby bola táto prevádzky schopná, a aby bol umožnený styk s inými dráhami a zabezpečiť prevádzkovanie dráhy. Vzhľadom k tomu, že v priebehu správneho konania došlo k prieťahom a navrhovateľ neobdržal povolenie na prevádzkovanie dráhy v priebehu celého roku 2006 a následne ani v priebehu prvých troch mesiacov roku 2007, zobral navrhovateľ svoju žiadosť o vydanie povolenia a licencie späť dňa 08. 03. 2007, pričom dráhový správny orgán konanie vo veci týchto žiadostí zastavil svojim rozhodnutím zo dňa 22. 03. 2007.

Napriek splneniu všetkých legislatívnych a technicko-prevádzkových požiadaviek navrhovateľa v rámci správneho konania, dráhový správny orgán nevydal navrhovateľovi povolenie na prevádzkovanie dráhy a v dôsledku takéhoto nezákonného postupu nemohol poškodený obdržať ani licenciu na prevádzkovanie dopravy na trolejbusovej dráhe a dopravu vykonávať. V priebehu roku 2006 a následne začiatkom roku 2007 musel navrhovateľ plniť všetky svoje povinnosti spojené s vlastníctvom dráhy, udržiavať túto tak, aby bola prevádzky schopná, a aby bol umožnený styk s inými dráhami, zabezpečovať prevádzkovanie dráhy, avšak zároveň tento svoj majetok nemohol využiť na podnikanie v súlade s účelom tohto majetku a to dôsledkom neudelenia povolenia na prevádzkovanie dráhy v zákonnej 60-dňovej lehote podľa § 36 ods. 1 Zákona č. 164/1996 Z. z..

Navrhovateľ ďalej tvrdil, že pokiaľ dráhový správny orgán mal preukázané všetky podmienky pre udelenie takéhoto povolenia už dňa 30. 01. 2006, mohol vo veci bezodkladne rozhodnúť najneskôr do 05. 02. 2006, resp. 05. 03. 2006.

Navrhovateľ označil ako nesprávny úradný postup tú skutočnosť, že dráhový správny orgán, teda Banskobystrický samosprávny kraj v zmysle zákona nerozhodol v zákonnej lehote napriek zisteniu splnenia podmienok tak, ako to uvádza vo svojom liste zo dňa 30. 01. 2006.

Vo vzťahu k zodpovednosti v danom prípade zodpovedá štát, t. j. Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR. Navrhovateľ zároveň odôvodnil výšku škody, ktorá mu vznikla na základe takéhoto nesprávneho postupu a to v zmysle Znaleckého posudku č. 1/2010 zo dňa 13. 04. 2010, vypracovaného znalcom H.. Q. Q. a jeho dodatkov, ktoré súdu predložil, z ktorého si potom navrhovateľ uplatnil výšku skutočne vynaložených nákladov, ktoré tvoria skutočnú škodu vo výške 753 198,90 Eur, ktoré predstavujú priame náklady, ako škodu navrhovateľa, ktoré musel navrhovateľ vynakladať počas prieťahov v rozhodovaní správneho orgánu na udržanie stavu, v rámci ktorého by spĺňal všetky zákonné predpoklady na vydanie požadovaného povolenia na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici. Výška nákladov bola vynaložená navrhovateľom v období od 05. 02. 2006 do 31. 03. 2007 na udržanie prevádzky schopnosti trolejbusovej dráhy v meste Banská Bystrica, skladajúcej sa z trakčných vedení a trakčných meniarňí, na zabezpečenie technicko-

prevádzkových podmienok prevádzky schopnosti vozidiel trolejbusových dráh - trolejbusov a na udržanie materiálno-technickej a personálnej základne pre trolejbusovú dopravu v meste Banská Bystrica.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že mu vznikla škoda a to vo forme ušlého zisku, ktorého výška je zrejmá z predloženého dodatku č. 2 k Znaleckému posudku č. 1/2010, pričom navrhovateľovi ušiel zisk za obdobie od 05. 02. 2006 do 04. 02. 2014 tak, že tento si uplatnil vo výške 1 006 340,04 Eur. Navrhovateľ teda tvrdil, že v dôsledku konania dráhového správneho orgánu, ktorý bol nesprávny a nezákonný, nemohlo u neho dôjsť k rozmnoženiu finančných hodnôt práve o takúto sumu.

Navrhovateľ uviedol, že skutočná škoda, ktorú si v konaní uplatňuje predstavuje všetky náklady vynaložené navrhovateľom na to, aby počas celej doby rozhodovania správneho orgánu splňal navrhovateľ všetky požiadavky na udelenie povolenia na prevádzkovanie dráhy, vrátane udržania materiálneho a personálneho stavu, technickej spôsobilosti dráhy na jej prevádzkovanie tak, ako to ukladá Zákon č. 164/1996 Z. z. a všetky požiadavky na udelenie licencie na prevádzkovanie dopravy na trolejbusovej dráhe podľa toho istého zákona. Tieto náklady sú nákladmi, ktoré konaním dráhového správneho orgánu boli zmarené a predstavujú skutočnú škodu na majetku navrhovateľa. Škoda spočívajúca na ušlom zisku navrhovateľa zodpovedá tzv. primeranému zisku, ktorý nemohol navrhovateľ dosiahnuť v trolejbusovej mestskej hromadnej doprave v meste Banská Bystrica v dôsledku neudelenia požadovaného povolenia licencie, pričom výšku preukazoval navrhovateľ Znaleckým posudkom č. 1/2010 spolu s dodatkami č. 1 a 2. Dôvod, pre ktorý mu ušiel zisk je spôsobený neudelením povolenia na prevádzkovanie trolejbusovej dráhy, keďže bez tohto prvotného povolenia nechcel vydať správny orgán licenciu na prevádzkovanie dopravy na dráhe a nemohol tak navrhovateľ ani začať vykonávať verejnú dopravu trolejbusmi.

Výška zisku, ktorú žiada navrhovateľ zaplatiť zodpovedá tzv. primeranému zisku, na dosiahnutie ktorého má dopravca právny nárok v trolejbusovej doprave vykonávanej vo verejnom záujme. V tejto súvislosti poukázal taktiež na predpisy Európskej únie a to nariadenia Rady (EHS) č. 1191/69, nariadenia Rady (EHS) č. 1893/91. Uviedol, že európska komisia uplatňuje zásadu o nároku na primeraný zisk, ktorý patrí podnikateľovi aj pri plnení záväzkov súvisiacich so službami vo verejnom záujme.

Navrhovateľ ďalej odôvodnil príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom skutočnej škody najmä ustanovením § 46 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, pretože rozhodnutie správneho orgánu musí vychádzať zo spoľahlivého zistenia stavu veci a navrhovateľ teda musel počas celej doby trvania správneho konania zabezpečovať na vlastné náklady to, aby dráha spĺňala všetky zákonné podmienky na udelenie povolenia na prevádzkovanie dráhy, predovšetkým musel teda navrhovateľ udržiavať dráhu technicky spôsobilú na jej prevádzkovanie.

Navrhovateľ vynakladal tieto náklady zbytočne, pretože dráhový správny orgán v lehote stanovenej zákonom nerozhodol o udelení povolenia na prevádzkovanie trolejbusovej dráhy a takisto o udelení licencie na prevádzkovanie dopravy na trolejbusovej dráhe.

Navrhovateľ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom ušlého zisku videl tak, že v prípade, ak by mal navrhovateľ udelené požadované povolenie a následne licenciu pre vykonávanie dopravy trolejbusmi v meste Banská Bystrica, túto by riadne vykonával, pričom mesto Banská Bystrica malo trvalý a nepopierateľný záujem na pokračovanie prevádzky trolejbusovej mestskej dopravy v meste Banská Bystrica. Za normálneho chodu veci by navrhovateľ mal udelenú zo strany dráhového správneho orgánu povolenie a licenciu a existoval by zo strany mesta Banská Bystrica záujem o uzavretie zmluvy o výkonoch vo verejnom záujme v prospech navrhovateľa na vykonávanie mestskej hromadnej dopravy trolejbusmi. Navrhovateľ mal schválené cestovné poriadky trolejbusovej dopravy od 24. 01. 2005 bez časového obmedzenia, vydal prepravný poriadok, schválil tarifné podmienky a návrh cestovného poriadku pre rok 2006.

Odporca vo svojej výpovedi uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci spôsobenú nesprávnym úradným postupom, je kumulatívne splnenie troch základných podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne, inak zodpovednosť za škodu nemôže byť daná. Ide najmä o protiprávnosť konania, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Odporca uviedol, že v tomto konaní nesúhlasí s tvrdeniami navrhovateľa a má za to, že v spore nebola preukázaná protiprávnosť konania dráhového

správneho úradu a príčinná súvislosť medzi postupom tohto správneho orgánu a tvrdenou škodou. Uviedol, že z predložených listinných dôkazov, ktoré súdu predložil v priebehu konania vyplýva, že Banskobystrický samosprávny kraj, ako príslušný dráhový správny úrad nikdy nespôsobil prietahy v konaní, ani nedošlo k jeho nečinnosti. Skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia o povolení na prevádzkovanie dráhy nedošlo bola spôsobená tým, že navrhovateľ od začiatku konania nevedel preukázať jednoznačne vlastnícke a iné práva k častiam dráhy, na ktoré požadoval vydanie povolenia, ich prevádzkovania, ktoré tvorilo jedno zo základných podmienok na udelenie povolenia. Pripustil však, že Banskobystrický samosprávny kraj mohol rozhodnúť vo veci vydania povolenia až do 06. 03. 2006. V priebehu správneho konania však na strane navrhovateľa dochádzalo opakovane k zmene rozsahu pôvodnej žiadosti, preto nebolo možné do doby, do ktorej navrhovateľ požadoval vydanie rozhodnutia o žiadosti rozhodnúť. Dráhový správny úrad dal navrhovateľovi viac krát možnosť úpravy pôvodnej žiadosti namiesto toho, aby pre nesplnenie podmienok z jeho strany konanie zastavil. Zo strany žiadateľa dochádzalo k opakovanému uvádzaniu zavádzajúcich skutočností týkajúcich sa deklarovaného vzťahu k jednotlivým častiam dráhy.

Odporca taktiež nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že nevydaním povolenia na prevádzkovanie dráhy mu vznikla uvádzaná škoda ako vlastníkovi a prevádzkovateľovi dráhy podľa § 16 - 18 zákona č. 164/1996 Z. z. o dráhach. Navrhovateľ v čase rozhodovania o povolení na prevádzkovanie dráhy v roku 2006 nebol prevádzkovateľom dráhy, preto sa na neho povinnosti prevádzkovateľa dráhy nevzťahovali a povinnosti vlastníka dráhy sú dané zo zákona č. 164/1996 Z. z. o dráhach bez ohľadu na skutočnosť, či vlastník dráh je, alebo nie je súčasne aj prevádzkovateľom tejto dráhy. Rovnako odporca vyjadril nesúhlas s tvrdeniami navrhovateľa, že nevydaním povolenia na prevádzkovanie dráhy, dráhovým správnym orgánom mu vznikla škoda v podobe ušlého zisku. Nesúhlasil s tvrdením, že na majetku navrhovateľa v dôsledku jeho nemožnosti vykonávať dopravu na trolejbusovej dráhe nerozmnožil svoj majetok o určitú finančnú hodnotu v podobe ušlého zisku. Navrhovateľ nemohol podľa tvrdenia odporcu dosahovať na predmetnej trolejbusovej dráhe zisk, pretože prevádzka trolejbusovej mestskej dopravy ani do času, do kedy ju na základe platnej licencie vykonával, t. j. do 31. 12. 2005 nedosahovala zisk. Ak teda navrhovateľ vo svojich tvrdeniach uvádzal, že mu ušla možnosť dosahovať priemerný zisk pri vykonávaní podnikateľskej činnosti z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu príslušného dopravného dráhového správneho úradu, žiada tým navrhovateľ niečo, na čo nemá nárok.

Podľa tvrdení odporcu nemohol navrhovateľ dosahovať zisk na trolejbusových linkách, pretože tieto v čase jeho prevádzkovania boli stratové a boli predmetom úhrady výkonov vo verejnom záujme. Takéto úhrady poskytoval dráhový správny úrad, Banskobystrický samosprávny kraj na základe uzatvorených zmlúv o výkone vo verejnom záujme. Nebyť úhrady straty, tak navrhovateľ by nikdy nevykonával trolejbusovú dopravu na predmetných trolejových linkách z dôvodu, že vykonávanie takejto dopravy by bolo stratové, nehospodárne a neefektívne.

Odporca ďalej tvrdil, že prípadný zisk mohol nastať u navrhovateľa v čase po uzavretí zmlúv o výkone prác vo verejnom záujme, a v podstate k uzavretiu takejto zmluvy nedošlo, nikdy nebol schválený ani tarifný poriadok platný pre rozhodný čas a nemohol existovať ani prevádzkový poriadok, pretože v tomto čase neexistovala zmluva o výkone vo verejnom záujme. Mesto Banská Bystrica sa mohlo slobodne rozhodnúť, pokiaľ by bolo držiteľom licencie viacero subjektov, s ktorým by takúto zmluvu ako dopravcom uzatvorilo. Banskobystrický samosprávny kraj si ale pre rok 2006 u navrhovateľa neobjednal výkony vo verejnom záujme. Nebola s ním uzavretá ani zmluva o výkonoch vo verejnom záujme a nie je teda na mieste požadovať ušlý zisk.

Súd ďalej vo veci vykonal dokazovanie žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z. z., ktorú adresoval navrhovateľ Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky dňa 16. 10. 2009 a táto bola doručená dňa 19. 10. 2009. Z uvedenej žiadosti súd zistil, že navrhovateľ si touto žiadosťou uplatnil v zmysle § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. o predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody v zmysle citovaného zákona. Z listu Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR, adresovaného navrhovateľovi, zo dňa 03. 12. 2009 súd zistil, že k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa tento vyjadril tak, že takémuto nároku na náhradu škody vyhovieť nemieni.

Súd vo veci vykonal ďalej dokazovanie, a to žiadosťou o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy zo dňa 30. 12. 2005 adresovanej navrhovateľom Úradu Banskobystrického samosprávneho kraja. Takáto

žiadosť bola Banskobystrickému samosprávnemu kraju doručená dňa 05. 01. 2006. Z uvedenej žiadosti vyplýva, že v zmysle § 31 a § 35 Zákona č. 164/1996 Z. z. žiadateľ o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy.

Zo žiadosti o udelenie licencie zo dňa 30. 12. 2005 adresovanej navrhovateľom Úradu Banskobystrického samosprávneho kraja súd zistil, že tento si svojou žiadosťou, ktorá bola doručená Banskobystrickému samosprávnemu kraju dňa 05. 01. 2006 požiadal o udelenie licencie v zmysle § 39 Zákona č. 164/1996 Z. z.

Z oznámenia o začatí konania o povolení na prevádzkovanie dráhy zo dňa 12. 01. 2006 vydaného Úradom Banskobystrického samosprávneho kraja, odborom dopravy súd zistil, že v zmysle tohto oznámenia dňom doručenia žiadosti zo dňa 05. 01. 2006 sa začalo konanie vo veci žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici podľa § 36 Zákona č. 164/1996 Z. z.

Z oznámenia o začatí konania o udelení licencie na prevádzkovanie dopravy na dráhe zo dňa 12. 01. 2006 vydaného Úradom Banskobystrického samosprávneho kraja, odborom dopravy súd zistil, že na základe žiadosti navrhovateľa zo dňa 05. 01. 2006 začalo týmto dňom konanie vo veci žiadosti o udelenie licencie na prevádzkovanie dopravy na trolejbusovej mestskej dráhe v Banskej Bystrici podľa § 41 Zákona č. 164/1996 Z. z.

Z listiny nazvanej Výzva na odstránenie nedostatkov podania a rozhodnutie o prerušení konania, zo dňa 26. 01. 2006 vydaného Banskobystrickým samosprávnym krajom súd zistil, že na základe takejto listiny bol navrhovateľ vyzvaný, aby do 15 dní od doručenia tejto výzvy odstránil nedostatky svojho podania zo dňa 30. 12. 2005 a doplnil žiadosť o doklady v ňom špecifikované. Zároveň podľa § 29 Správneho poriadku rozhodol o tom, že konanie vo veci žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici, podanej dňa 05. 01. 2006, prerušuje.

Z listiny nazvanej Výzva na odstránenie nedostatkov podania a rozhodnutia o prerušení konania zo dňa 26. 01. 2006 vydaného Banskobystrickým samosprávnym krajom súd zistil, že na základe tejto výzvy bol navrhovateľ vyzvaný, aby do 15 dní, odo dňa doručenia tejto výzvy odstránil nedostatky svojho podania a doplnil žiadosť o doklady, ktoré sú v tejto výzve špecifikované, pričom rozhodol podľa § 29 Správneho poriadku o tom, že konanie vo veci žiadosti o udelenie licencie na prevádzkovanie dopravy na trolejbusovej mestskej dráhe v Banskej Bystrici, podanej dňa 05. 01. 2006, sa prerušuje.

Súd ďalej vo veci vykonal dokazovanie zápisnicou napísanou podľa § 22 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, napísanou na Úrade Banskobystrického samosprávneho kraja dňa 30. 01. 2006 vo veci žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici a žiadosti o udelenie licencie na prevádzkovanie dopravy na trolejbusovej mestskej dráhe v Banskej Bystrici, z ktorého záveru potom vyplýva, že dráhový správny úrad na základe doplnených dokladov a nového návrhu žiadateľa vykoná potrebné kroky pre rozhodnutie vo veci podľa platných právnych predpisov.

Súd ďalej vykonal dokazovanie listom Úradu Banskobystrického samosprávneho kraja zo dňa 30. 01. 2006 nazvaného ako Vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy - oboznámením sa s podkladmi rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že žiadateľ, t. j. navrhovateľ v predloženej žiadosti, priložených dokladoch a po doplnení žiadosti zo dňa 27. a 30. 01. 2006 preukázal splnenie jednotlivých podmienok podľa § 35 ods. 1 a 2 Zákona o dráhach s výnimkou preukázania dokladu osvedčujúci právny vzťah žiadateľa k dráhe v časti trolejbusovej mestskej dráhy - trolejového vedenia a súvisiacich zariadení na uliciach Internátna, Kyjevské námestie, Tulska, Moskovská a Poľná ulica. Zo záveru tohto listu je zrejmé, že nakoľko z prevádzkového hľadiska trolejbusová mestská dráha spĺňa podmienky funkčnosti aj pri vynechaní tratí č. 6 a 7, navrhol žiadateľ vydať povolenie na prevádzkovanie dráhy v obmedzenom rozsahu, a dráhový správny úrad mal za to, že takémuto návrhu možno vyhovieť.

Z listiny Úradu Banskobystrického samosprávneho kraja zo dňa 13. 02. 2006 súd zistil, že vo veci žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy - nariadenia ústneho pojednávania bolo nariadené ústne pojednávanie na deň 17. 02. 2006 o 9.00 h.

Z rozhodnutia Banskobystrického samosprávneho kraja zo dňa 10. 03. 2006, doručeného navrhovateľovi 16. 03. 2006 súd zistil, že Banskobystrický samosprávny kraj vo veci žiadosti o udelenie licencie na prevádzkovanie dopravy na trolejbusovej mestskej doprave v Banskej Bystrici pre navrhovateľa konanie prerušuje, pretože ku dňu vydania rozhodnutia nebolo vydané rozhodnutie o povolenie na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dopravy v Banskej Bystrici a teda nie sú vytvorené potrebné právne, technické a organizačné predpoklady na prevádzkovanie dopravy. Pre dráhový správny úrad je rozhodnutie o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy predbežnou otázkou a z toho dôvodu toto konanie prerušil.

Z rozhodnutia Banskobystrického samosprávneho kraja zo dňa 22. 03. 2007 súd zistil, že tento zastavil konanie vo veci žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici zo dňa 30. 12. 2005, podanou na správnom orgáne dňa 05. 01. 2006 z dôvodu späťvzatia žiadosti žiadateľa.

Z rozhodnutia Banskobystrického samosprávneho kraja zo dňa 22. 03. 2007 súd zistil, že tento zastavil konanie vo veci žiadosti o udelenie licencie na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici zo dňa 30. 12. 2005, podanou na správnom orgáne dňa 05. 01. 2006 z dôvodu späťvzatia žiadosti žiadateľa.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. 12. 2013 pod č. k. 15Co/9/2013-651 Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok okresného súdu, ktorým medzitýmnym rozsudkom rozhodol o nároku navrhovateľa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Z uvedeného rozhodnutia je zrejmý jednak právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici a v rámci odôvodnenia Krajský súd v Banskej Bystrici nariadil prvostupňovému súdu doplniť dokazovanie ohľadne plynutia či neplynutia lehôt počas prerušenia konania, doplniť dokazovanie na okolnosti, že či po dni 30. 01. 2006 konanie bolo prerušené alebo nie, vykonať dôkaz listom č. 579/2006/OD zo dňa 31. 05. 2006, vyžiadať stanovisko alebo priamo vypočuť zodpovedného pracovníka správneho orgánu, z akého dôvodu vo veci nevydal rozhodnutie, keď v listine zo dňa 30. 01. 2006 správny úrad konštatuje, že upravenému návrhu môže vyhovieť.

Okresný súd v rámci takéhoto nariadeného dokazovania vykonal vo veci dokazovanie.

V priebehu konania vstúpil ako vedľajší účastník na strane odporcu Banskobystrický samosprávny kraj svojím podaním doručeným súdu dňa 20. 03. 2014.

Vedľajší účastník žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť ako nedôvodný z dôvodu nepreukázania, t. j. absencie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou s tým, že lehoty, ktoré sú uvedené v správnom poriadku majú len poriadkový charakter a navrhovateľ si náklady, ktoré mu mali vzniknúť ako náhrada škody by mu vznikli bez ohľadu na to, či rozhodnutie bolo alebo nebolo vydané v lehote. Uviedol ďalej, že navrhovateľ sa v rozhodnom čase nedomáhal nápravy takéhoto stavu, nebolo preukázané, že by sa snažil akýmkoľvek spôsobom zamedziť narastaniu alebo vzniku ďalšej škody. Navrhovateľ ako vlastník dráhy bol povinný udržiavať dráhu v prevádzke schopnom stave a nemôže si uplatňovať primeranú náhradu škody z takéhoto titulu. Zároveň poukázal na ustanovenie článku 13 Ústavy SR o tom, že zákon hovorí o lehote na vydanie rozhodnutia a teda nie na vydanie prípadného záporného či negatívneho rozhodnutia. Navrhovateľ nemohol vedieť, či takéto rozhodnutie bude vydané kladné, teda vyhovujúce alebo negatívne, že jeho návrhu t. j. žiadosti nebude vyhovené. Z týchto dôvodov tu príčinná súvislosť neexistuje, a preto je potrebný návrh navrhovateľa zamietnuť ako nedôvodný.

Zároveň vedľajší účastník označil mená pracovníkov, ktorí boli zamestnaní na odbore dopravy v rozhodnom čase a na rozhodovaní o žiadostiach navrhovateľa sa podieľali.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to výsluchom svedkov a to H.. Q. R., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že bol zamestnaný na Banskobystrickom samosprávnom kraji od októbra roku 2002 do apríla roku 2007, kedy od októbra 2002 do februára roku 2006 bol vedúcim odborom dopravy a následne až do ukončenia jeho pôsobenia do apríla roku 2007 bol vedúcim oddelenia dopravných služieb. Potom, čo svedok bol oboznámený s predmetom konania uviedol, že si nevie bližšie spomenúť na okolnosti

ohľadne vydania resp. podania žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy navrhovateľa, či takéto povolenie bolo vydané resp. nebolo. Potom, čo bol oboznámený, že v rámci takejto žiadosti bolo konanie o povolenie vydania prerušené, tento uviedol, že sa môže len domnievať, že ak neboli v čase rozhodnom doložené niektoré doklady resp. navrhovateľ nepreukázal vlastníctvo niektorej dráhy, mohlo dôjsť k prerušeniu konania. Potom, čo svedkovi bol predložený list zo dňa 30. 01. 2006 nazvaný Vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy - oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia svedok uviedol, že situácia ohľadne žiadostí sa zrejme vyriešila tým spôsobom, že táto žiadosť bola redukovaná, teda obmedzovala alebo vynechávala trate č. 6 a 7 a v konaní bol zúžený návrh s tým, že je možné povedať, že pokiaľ teda takýto list bol zo dňa 30. 01. 2006, bolo možné v tomto konaní o tejto žiadosti ďalej pokračovať a následne rozhodnúť.

Potom, čo bol svedok oboznámený s listom zo dňa 31. 05. 2006 pod č. XXX/XXXX/OD nazvaného ako Žiadosť o pokračovanie v konaní - stanovisko svedok uviedol, že k takémuto listu sa vyjadriť nevie, kde z posledného odstavca tohto listu vyplýva, že žiadateľ nepredložil doklady, ktoré bolo potrebné predložiť pre konanie o povolenie na prevádzkovanie dráhy a z tohto dôvodu teda bolo konanie o udelenie licencie prerušené. K takejto okolnosti sa vyjadriť nevedel ani v súvislosti s jeho vyjadrením k listu zo dňa 30. 01. 2006. Svedok ďalej uviedol, že na základe logickej a časovej postupnosti po liste zo dňa 30. 01. 2006 vzhľadom na prípadné reakcie zúčastnených osôb tak ako to ukladá § 33 ods.1 správneho poriadku malo nasledovať nejaké rozhodnutie vo veci.

Súd vo veci vypočul ďalej H.. B. R., ktorý uviedol, že bol zamestnancom Banskobystrického samosprávneho kraja od polovice februára alebo marca a koncom mesiaca apríl roku 2007 skončil vo funkcii vedúceho odboru dopravy na Banskobystrickom samosprávnom kraji. Ohľadne žiadosti navrhovateľa na vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy zo dňa 05. 01. 2006 uviedol, že si nespomína na žiadne rokovania ohľadne tejto žiadosti.

Súd vo veci vykonal ďalej dokazovanie výsluchom svedka H.. Q. D., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že pracoval od 01. 03. 2006 až do februára roku 2007 na Banskobystrickom samosprávnom kraji, kde bol zaradený vo funkcii dopravného odboru. Na otázku ohľadne žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy zo strany navrhovateľa začiatkom roka 2006 svedok uviedol, že zhruba vie, že takéto podanie bolo podané, že sa jednalo o povolenie na trolejbusovú dopravu, avšak žiadny procesný úkon v rámci takéhoto správneho konania v tejto veci on sám nevykonal.

Súd vo veci vykonal dokazovanie listom Úradu Banskobystrického samosprávneho kraja odboru dopravy a komunikácie zo dňa 31. 05. 2006 pod č. XXX/XXXX/OD, ktorý podpísal H.. Q. D., vedúci odboru a zo záhlavia je zrejmé, že vec vybavoval H.. R.. Z obsahu takéhoto listu nazvaného Žiadosť o pokračovanie v konaní - stanovisko vyplýva, že konanie vo veci žiadosti o udelenie licencie na prevádzkovanie dopravy je prerušené a to z toho dôvodu, že sa rieši predbežná otázka, za ktorú správny orgán považuje právoplatné rozhodnutie o žiadosti o povolenie na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dráhy v Banskej Bystrici. Pokiaľ nepominuli dôvody, pre ktoré toto konanie bolo prerušené, že z právneho hľadiska zo strany žiadateľa je irelevantné požadovať pokračovanie v konaní o žiadosti o udelenie licencie na prevádzkovanie dopravy v trolejbusovej mestskej dráhe v Banskej Bystrici.

Súd na základe vykonaného dokazovania v tejto časti mal teda za preukázané, že v konaní sa nepodarilo odstrániť rozpor, ktorý vyplynul z listu vedľajšieho účastníka zo dňa 30. 01. 2006, v ktorom sa konštatuje, že v konaní o udelenie povolenia je možné ďalej pokračovať v obmedzenom rozsahu tak, ako navrhovateľ žiadateľ v tento deň uviedol. Naopak z listu zo dňa 31. 05. 2006 vyplýva, že dôvody, pre ktoré sa o žiadosti o povolenie prevádzkovania dráhy nerozhodlo, pretože nepominuli dôvody, pre ktoré je toto konanie prerušené, a preto nie je možné ďalej pokračovať v konaní o žiadosti o udelenie licencie, takýto rozpor sa súdu nepodarilo odstrániť ani výsluchom svedkov, pričom však z výpovede svedka H.. Q. R., ktorý je označený ako ten, ktorý vybavoval práve žiadosť - list zo dňa 31. 05. 2006 tá skutočnosť, že pokiaľ z listu z 30. 01. 2006, ktorý bol nazvaný ako Vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy - oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia vyplýva, že v takomto konaní sa malo ďalej pokračovať a následne malo byť vydané rozhodnutie. Svedok zároveň poukázal na logickú a časovú postupnosť potom, čo v liste zo dňa 30. 01. 2006 sa konštatuje možnosť pokračovania v konaní, malo nasledovať rozhodnutie vo veci.

V tejto súvislosti súd konštatuje, že napriek listu Úradu Banskobystrického samosprávneho kraja, odboru dopravy a komunikácie zo dňa 31. 05. 2006 a neexistencie žiadneho formálno-právneho individuálneho aktu o tom, ktorý by hovoril o tom, že konanie vo veci žiadosti o udelenie povolenia na prevádzkovanie

dráhy navrhovateľa je možné pokračovať, teda prerušenie konania netrvá, súd konštatuje, že konanie po dátume 30. 01. 2006 prerušené nebolo a správny orgán mal všetky potrebné listiny k tomu, aby mohol vo veci vydať rozhodnutie. Z výpovedí svedkov sa súdu nepodarilo zistiť, z akého dôvodu takéto rozhodnutie vo veci vydané nebolo. Pričom táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu Úradu Banskobystrického samosprávneho kraja pod č. XXX/XXXX/ODI.

List vedľajšieho účastníka zo dňa 30. 01. 2006 je možné považovať práve za také oznámenie, či konštatovanie, že pominuli prekážky pre prerušenie konania a správny orgán bude ďalej z vlastného podnetu pokračovať v konaní tak, ako to uvádza ustanovenie § 29 zákona č. 71/1967 Zb. Súd teda nezistil žiadnu takú okolnosť, pre ktorú by malo byť konanie prerušené aj po 30. 01. 2006.

Navrhovateľ vo svojom písomnom podaní zo dňa 13. 06. 2014 a neskôr ústne na pojednávaní jednoznačným spôsobom špecifikoval jednak druh škody, ktorého sa svojím návrhom domáha s tým, že tento aj vyčíslil. Je zrejmé jednak z písomného vyjadrenia navrhovateľa, taktiež z jeho ústneho prednesu na pojednávaní, že náklady súvisiace s vlastníctvom dráhy si navrhovateľ v rámci tohto konania neuplatňuje.

Navrhovateľ si len uplatnil tie škodné náklady, ktoré sú označené ako náklady, ktoré bolo potrebné vynaložiť na preukázanie technickej spôsobilosti trolejbusovej dráhy na prevádzkovanie tejto dráhy tak, ako je ustanovené v § 35 ods.2 písm.e) zákona o dráhach, to znamená právnomu postaveniu prevádzkovateľa dráhy v zmysle § 18 zákona o dráhach, kedy dráhový správny orgán skúma, či sú splnené podmienky u žiadateľa, ktoré by musel spĺňať žiadateľ už ku dňu vydania povolenia na prevádzkovanie dráhy.

Takúto škodu vyčíslil ako skutočnú vo výške 753 198,90 Eur a z toho istého právneho dôvodu z titulu ušlého zisku škodu vo výške 1 006 340,04 Eur.

Podľa § 1 písm.a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 2 písm. b/, bod 2 citovaného zákona, na účely tohto zákona orgánom verejnej moci je orgán územnej samosprávy, verejno-právna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba, alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 3 ods 1, písm. d/ citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovené týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem 3. časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona, zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1, písm. c/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu ministerstvo, alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva, alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy, aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochranu opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného, o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku, alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 29 citovaného zákona, správny orgán konanie preruší, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke, alebo ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil nedostatok podania, alebo ak účastník konania nemá zákonného zástupcu, alebo ustanoveného opatrovníka, hoci ho má mať, alebo ak tak ustanovuje osobitný zákon.

Správny orgán môže tiež konanie prerušiť najdlhšie na dobu 30 dní, ak to z dôležitého dôvodu zhodne navrhnú účastníci konania.

Proti rozhodnutiu o prerušení konania sa nemožno odvolať.

Správny orgán v konaní pokračuje z vlastného podnetu, alebo na podnet účastníka konania, len čo pominuli prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo, prípadne len čo uplynie lehota uvedená v ods. 2. Pokiaľ je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

Podľa § 16 zákona č. 164/1996 Z. z., vlastník dráhy je povinný udržiavať dráhu tak, aby bola prevádzkyschopná a aby bol umožnený styk s inými dráhami.

Vlastník celoštátnej dráhy alebo regionálnej dráhy je povinný starať sa o rozvoj a modernizáciu dráhy v rozsahu nevyhnutnom na zabezpečenie dopravných potrieb.

Ak vlastník celoštátnej alebo regionálnej dráhy nemôže zabezpečiť prevádzkyschopnosť dráhy, je povinný dráhu prednostne ponúknuť štátu na jej odkúpenie. Štát zastupuje ministerstvo. Ak ministerstvo odmietne odkúpiť dráhu, vlastník môže dráhu predať inej právnickej osobe alebo fyzickej osobe. Odmietnutie sa musí vykonať v písomnej forme.

Podľa § 17 citovaného zákona, vlastník dráhy je povinný zabezpečiť prevádzkovanie dráhy. V prípade, že vlastník celoštátnej dráhy nie je súčasne jej prevádzkovateľom, je povinný umožniť prevádzkovanie celoštátnej dráhy inej oprávnenej právnickej osobe.

Ak vlastník dráhy nemôže zabezpečiť prevádzkovanie dráhy, je povinný ponúknuť dráhu na zabezpečenie jej prevádzkovania

a) štátu zastúpenému ministerstvom, ak ide o celoštátnu dráhu, alebo jednotke územnej samosprávy, ak ide o regionálnu dráhu,

b) obci alebo obciam, v ktorých územnom obvode sa dráha nachádza, ak ide o električkovú, trolejbusovú, špeciálnu alebo lanovú dráhu.

Ak subjekty uvedené v odseku 2 odmietnu prevádzkovanie dráhy, vlastník je oprávnený ponúknuť celoštátnu alebo regionálnu dráhu na prevádzkovanie inej oprávnenej právnickej osobe; ak ide o električkovú, trolejbusovú, špeciálnu alebo lanovú dráhu, inej oprávnenej právnickej osobe alebo fyzickej osobe.

Podľa § 18 citovaného zákona, prevádzkovateľ dráhy je povinný

a) prevádzkovať dráhu podľa povolenia na prevádzkovanie dráhy a pravidiel prevádzkovania dráhy,

b) zabezpečiť, aby dráhu prevádzkovali osoby, ktoré spĺňajú predpísanú odbornú, zdravotnú, zmyslovú a psychologickú spôsobilosť,

c) vystrojiť a označiť zamestnancov, ktorí sú oprávnení dávať cestujúcim, odosielateľom a príjemcom v obvode dráhy pokyny na zachovanie bezpečnosti a plynulosti dopravy,

d) označiť priestory v obvode dráhy, ktoré nie sú prístupné verejnosti.

Podľa § 36 ods. 1 citovaného zákona, povolenie na prevádzkovanie dráhy vydá na základe žiadosti príslušný dráhový správny úrad.

Podľa § 36 ods. 2 citovaného zákona, príslušný dráhový správny úrad rozhodne o vydaní povolenia na prevádzkovanie dráhy do 60 dní od doručenia žiadosti o vydanie povolenia.

Podľa § 41 ods. 1 a 2 citovaného zákona, licencie udeľuje na základe žiadosti príslušný dráhový správny úrad.

Príslušný dráhový správny úrad rozhodne o udelení licencie do 60 dní od doručenia žiadosti o udelenie licencie.

Podľa § 63 citovaného zákona, štátnu správu vo veciach dráh vykonávajú dráhové správne úrady, ktorými sú ministerstvo, úrad pre reguláciu železničnej dopravy a samosprávne kraje.

Podľa § 66 ods. 2 citovaného zákona, príslušný na rozhodovanie podľa tohto zákona je samosprávny kraj, na ktorého území sa nachádza električková a trolejbusová dráha.

Súd na základe vykonaného dokazovania a vyššie citovaných právnych predpisov mal za preukázané, že navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal práva na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pričom tvrdil, že konaním odporcu mu bola spôsobená škoda a to na základe nesprávneho úradného postupu dráhového správneho orgánu. V tejto súvislosti súd konštatuje, že navrhovateľ je oprávnený a má teda aktívnu legitímáciu vyplývajúcu z hmotného práva na podanie takejto žaloby v zmysle § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Súd ďalej konštatuje, že na strane odporcu je daná pasívna legitímácia, teda je tu hmotné právo resp. hmotno-právna povinnosť, ktorá mu svedčí v zmysle § 3 ods. 1, písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z., kedy štát zodpovedá za podmienok ustanoveným týmto zákonom za škodu, ktorú spôsobil orgán verejnej moci pri jej výkone nesprávnym úradným postupom, pričom orgánom verejnej moci je aj orgán územnej samosprávy, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 2 písm. b, bod 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

V danom prípade potom za štát koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR tak, ako to upravuje § 4 ods. 1, písm. c/ zákonom č. 514/2003 Z. z.

V konaní bolo ďalej preukázané, že navrhovateľ splnil povinnosti uvedené v § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z. z., kedy pred podaním žaloby sa obrátil na príslušné ministerstvo s návrhom na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom tento nárok z jeho strany nebol uspokojený, a preto sa svojim návrhom domáhal svojho práva na súde.

Zodpovednosť štátu v danom prípade je zodpovednosťou, ktorá sa posudzuje bez ohľadu na jeho zavinenie, kedy sa jedná o tzv. objektívnu zodpovednosť, kedy vznik zodpovednosti nastáva bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či ku vzniku škody došlo úmyselne, alebo nedbanlivostným konaním zodpovednostného subjektu tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Pod pojmom zodpovednosti za škodu je možné považovať taký nepriaznivý právny následok predvídaný sankčnou zložkou právnej normy a postihujúci toho, kto porušil primárnu právnu povinnosť. Tento nepriaznivý právny následok spočíva v tom, že porušiteľovi primárnej povinnosti vzniká následná zodpovednosť právnej povinnosti, ktorú doposiaľ nemal, a ktorá je zameraná na reparáciu a v jej rámci, prípadne na reštitúciu narušenia právneho stavu. Ustanovenia o zodpovednosti za škodu v rámci občianskeho práva patria k tým právnym inštitútom, ktoré sú zásadne dotvárané jednak teóriou a jednak súdnou praxou, t. j. judikatúrou. V tomto zmysle ani Občiansky zákonník, ani zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne nestanovuje, aké sú predpoklady zodpovednosti za škodu. Tieto predpoklady sú definované jednak teóriou a ich obsah je naplňovaný súdnou praxou, judikatúrou. Na základe uvedených skutočností je možné teda vysloviť, že predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním, alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda jednak v podobe skutočnej škody, alebo ušlého zisku musí byť spôsobená bez pochybnosti práve porušením právnej povinnosti. Škoda, ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí

byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti v civilnom procese zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného. Vzťah medzi príčinou a následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný, pričom príčinnú súvislosť nemožno v žiadnom prípade zamieňať iba s časovou nadväznosťou a jej prípadnou súvislosťou.

Na základe takýchto právnych záverov potom súd s poukazom na záväzný právny názor, ktorý vyslovil Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí zo dňa 10. 12. 2013 pod č.k. 15Co/9/2013-651 konštatuje, že ohľadne porušenia právnej povinnosti, ktorá spočíva v nesprávnom úradnom postupe je zrejmé, že platná právna úprava len vo všeobecnosti vymedzuje, čo sa rozumie pod nesprávnym úradným postupom. Aj napriek tomu je však možné povedať, že nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní jednotlivých úkonov v rámci konania predovšetkým ich nesprávne vykonávanie, alebo ich vykonávanie bez splnenia zákonných podmienok, či iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Za nesprávny úradný postup je však možné považovať aj nekonanie (nečinnosť) príslušného orgánu (nevykonávanie úradného postupu), porušenie povinnosti uskutočniť úkon, alebo vydať určité rozhodnutie (či už meritórne, alebo iné v zákonom určenej lehote), či nevydanie rozhodnutia.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného teda platí, že v prípade nesprávneho úradného postupu ide o právo na náhradu škody vzniknutej iným spôsobom, ako práve rozhodovacou činnosťou. O nesprávnom úradnom postupe treba uvažovať aj v súvislosti s prieťahmi v konaní. Prieťahy v konaní ako iný druh nesprávneho úradného postupu však môže byť rozmanitý, aj všeobecné vymedzenie zákon neobsahuje, a preto okolnosť, či došlo k prieťahom v konaní je potrebné posudzovať vzhľadom vždy na konkrétnosť daného prípadu.

V danej súvislosti súd konštatuje, že v konaní vedľajšieho účastníka došlo k nesprávnemu úradnému postupu ako porušeniu právnej povinnosti, vyplývajúcej z predpisov správneho práva, v danom prípade správneho poriadku, t. j. zákona č. 71/1967 Zb., resp. zákona č. 164/1996 Z. z. o dráhach. Tento nesprávny úradný postup spočíva v tom, že dráhový správny orgán nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

V súvislosti so žiadosťou navrhovateľa o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy zo dňa 30. 12. 2005, doručené dráhovému správnomu orgánu dňa 05. 01. 2006 súd uvádza, že v danom prípade malo zo strany orgánu verejnej moci dôjsť k rozhodnutiu 60. deň lehoty, ktorý pripadol na deň 10. 03. 2006. Tento záver súd odôvodňuje tým spôsobom, že v danom prípade v zmysle § 36 ods. 2 Zákona č. 164/1996 Z. z. bola daná povinnosť rozhodnúť do 60 dní od doručenia žiadosti o vydanie povolenia. V zmysle § 27 Správneho poriadku je určený spôsob počítania lehôt s tým, že ustanovenie § 29 ods.5 Správneho poriadku určuje plynutie lehôt v rámci času, kedy je konanie prerušené. V súlade s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici začala lehota 60 dní plynúť dňa 05. 01. 2006. Dňa 26. 01. 2006 správny orgán vydal rozhodnutie, ktorý prerušil konanie o vydanie povolenia na prevádzkovanie trate ako aj konanie o vydanie licencie, pričom vyzval navrhovateľa na odstránenie nedostatkov podania podľa § 29 Správneho poriadku. Konanie teda prebiehalo od 05. 01. 2006 do 26. 01. 2006, kedy ubehlo celkom 20 dní, keď tento deň pripadol na 25. 01. 2006. V dňoch 26., 27., 28. a 29. lehota neplynula, teda neplynula 4 dni. Táto lehota začala opätovne plynúť dňa 30. 01. 2006, teda dátumu z listu, ktorý bol nazvaný ako Vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy zo dňa 30. 01. 2006 pod č. XXX/XXXX/OD, ktoré súd posúdil podľa § 29 ods.4 Správneho poriadku ako deň, kedy začal správny orgán pokračovať v správnom konaní. 60. deň potom pripadol na dátum 10. 3. 2006.

Napriek tomu, že súdu sa jednoznačným spôsobom nepodarilo preukázať vzniknutý rozpor medzi jednotlivými listami, t. j. listom zo dňa 30. 01. 2006, kedy správny orgán konštatoval možnosť pokračovania v konaní a listom zo dňa 31. 05. 2006, kedy v liste uvádzal, že nepominuli dôvody pre prerušenie konania, súd konštatuje, že v zmysle § 29 ods.4 Správneho poriadku správny orgán v konaní pokračoval z vlastného podnetu resp. tak mal urobiť, pretože pominuli prekážky, pre ktoré toto konanie bolo prerušené tak, ako to vyplýva z listu zo dňa 30. 01. 2006. Túto skutočnosť potvrdil ako svedok H.. Q. R., ktorý je označený ako tá osoba, ktorá vybavovala list hoc adresovaný z 31. 05. 2006, avšak logickým a časovo zodpovedajúcim postupom po vydaní listu zo dňa 30. 01. 2006 malo nasledovať rozhodnutie správneho orgánu vo veci, pretože tento konštatoval splnenie podmienok pre rozhodnutie o žiadosti

navrhovateľa ohľadne vydania povolenia na prevádzkovanie dráhy. V konaní nebolo preukázané, že by správny orgán požiadal o predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia.

Z uvedeného teda vyplýva, že pokiaľ správny orgán nevydal rozhodnutie či už kladné alebo záporné, najneskôr dňa 10. 03. 2006 došlo na jeho strane k porušeniu právnej povinnosti.

Pri konaní ohľadne udelenia licencie správny orgán konanie v posledný deň lehoty prerušil svojím rozhodnutím zo dňa 10. 03. 2006 pod č. XXX/XXXX/OD, a to práve z dôvodu, že nebolo doteraz rozhodnuté o žiadosti o povolenie na prevádzkovanie trolejbusovej mestskej dopravy v Banskej Bystrici. Takáto okolnosť taktiež nasvedčuje právnomu názoru, ktorý súd vyslovuje v predchádzajúcom odstavci ohľadne pokračovania v konaní, ohľadne vydania povolenia na prevádzkovanie dráhy. Rozhodnutím zo dňa 22. 03. 2007 správny orgán konanie vo veci žiadosti o udelenie licencie zastavil a preto v danom prípade nešlo o nesprávny úradný postup a k porušeniu právnej povinnosti na strane Banskobystrického samosprávneho kraja.

Navrhovateľ sa v konaní vyjadril v tom zmysle, že svojím návrhom neuplatňuje náhradu škody, ktorá by súvisela s vlastníctvom dráhy a takúto si teda neuplatňuje, pričom si uplatňuje len škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s potrebou udržať počas správneho konania prevádzkyschopnosť trolejbusovej dráhy v meste Banská Bystrica a to jednak skutočnú škodu a škodu spôsobenú ako ušlý zisk.

V súlade s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici teda súd uvádza, že všeobecné náklady navrhovateľa ako vlastníka dráhy nemožno zamieňať s povinnosťami prevádzkovateľa dráhy, kedy okrem toho treba prihliadnuť aj na povinnosti vlastníka dráhy. Zákon o dráhach jednoznačne v ustanovení § 16 ods.1 definuje, že vlastníka dráhy je povinný udržiavať dráhu tak, aby bola prevádzkyschopná, aby bol umožnený styk s inými dráhami. Túto povinnosť má bez ohľadu na to, či podal žiadosť o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy alebo nie. Znamená to, že pokiaľ vlastníka vynakladá finančné prostriedky na splnenie si zákonom stanovenej povinnosti, pričom tieto finančné prostriedky predstavujú jeho náklady, ktoré musí vynaložiť. Nič na tom nemení ani to, či sú mu tieto náklady navrátené v podobe nájomného. Pokiaľ inak vlastníka regionálnej dráhy nemôže zabezpečiť prevádzkyschopnosť dráhy, je povinný dráhu prednostne ponúknuť štátu na jej odkúpenie.

V zmysle platnej právnej úpravy povinnosť vlastníka nie je len udržiavať dráhu, aby bola v prevádzkyschopnom stave, ale podľa § 17 ods.1 citovaného zákona je vlastníka dráhy povinný zabezpečiť prevádzkovanie dráhy. V prípade, že vlastníka dráhy nemôže zabezpečiť takéto prevádzkovanie, je povinný ponúknuť dráhu na zabezpečenie prevádzkovania obci v územnom obvode, v ktorom sa dráha nachádza.

Z ustanovenia § 18 citovaného zákona vyplýva povinnosť prevádzkovateľa dráhy, ktorý môžu dráhu prevádzkovať len na základe povolenia na prevádzkovanie dráhy. S tým sú spojené ďalšie povinnosti. Je nepochybné, že navrhovateľ nebol prevádzkovateľom dráhy, pretože žiadosťou sa len domáhal vydania nového povolenia. Preto ani nemal povinnosť prevádzkovateľa dráhy, zostali mu však povinnosti uvedené v § 16 a § 17, ktoré musel vynakladať ako vlastníka. Týchto nákladov sa však navrhovateľ nedomáhal.

Pokiaľ navrhovateľ požiadal o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy, musel doložiť zákonom určené doklady, ktoré preukazovali okrem iného technickú spôsobilosť dráhy. Jeho povinnosťou bolo predložiť doklad ohľadne technickej spôsobilosti dráhy na jej prevádzkovanie, čo však nemožno stotožňovať s povinnosťami vlastníka dráhy udržiavať dráhu v prevádzkyschopnom stave a zabezpečovať jej prevádzkovanie. Preto rozhodne náklady, ktoré vynakladá navrhovateľ ako vlastníka či žiadateľ o vydanie povolenia nemožno viazať na jeho úspech alebo neúspech v konaní o vydaní povolenia, pretože náklady vynakladá bez ohľadu na výsledok správneho konania.

So vznikom škody úzko súvisí aj príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti správneho orgánu a škodou. Lehoty, ktoré sú uvedené v správnom konaní pre vydanie rozhodnutia majú poriadkový charakter a ich prípadné nedodržanie nemá vplyv na právnu pozíciu účastníkov konania. Pretože pokiaľ by došlo k pozitívnemu rozhodnutiu aj v prípade nedodržania zákonom stanovenej lehoty zrejme by navrhovateľ nemal námietky, pretože sa dožadoval vydania rozhodnutia aj po 10. 03. 2006.

Existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody je jedným z nevyhnutných predpokladov zodpovednosti za škodu. O vzťah príčinnej súvislosti sa jedná vtedy, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia resp. nesprávnym úradným postupom, teda ak je nezákonné rozhodnutie, nerozhodnutie v lehote a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Znamená to, že táto príčinná súvislosť je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nesprávneho úradného postupu nevznikla, musí teda ísť o priamu nie sprostredkovanú príčinu vzniku škody. Príčinná súvislosť predstavuje v právnej teórii priamu väzbu javov, v rámci ktorej jeden jav vyvoláva druhý jav. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma, za ktorú je náhrada požadovaná). Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného pokiaľ vznikla konkrétnym konaním škodcu, ak je protiprávne, sa zisťuje príčinná súvislosť.

Navrhovateľ sa teda domáhal náhrady škody, ktorá predstavovala náklady vynaložené na udržanie dráhy v prevádzkyschopnom stave. Z jeho tvrdení vyplýva, že sa jednalo o rozsiahle finančné a veľmi nákladné povinnosti vlastníka a prevádzkovateľa dráhy. Plnenie ktorého sa navrhovateľ domáha titulom náhrady škody, ale nepredstavuje jeho majetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom správneho orgánu, majetok navrhovateľa sa nezmenšil nesprávnym postupom správneho orgánu, tento dôsledok nastal v dôsledku povinnosti vyplývajúcej z postavenia vlastníka dráhy. Splnenie povinnosti, ktorá vyplýva z právneho predpisu v danom prípade zákona o dráhach nemôže byť škodou v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Nedodržanie lehoty uvedenej v § 36 ods.2 zákona č. 164/1996 Z. z. môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka správneho konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a iba týmto postupom. V konaní bolo teda preukázané, že správne konanie nebolo prerušené po 30. 01. 2006 a správny orgán mal rozhodnúť. Nedodržaním lehoty pre toto rozhodnutie je možné teda považovať za nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Náklady, ktoré navrhovateľ vynaložil na zabezpečenie prevádzkyschopnosti však nepredstavujú jeho majetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom správneho úradu. Majetok navrhovateľa sa nezmenšil nesprávnym úradným postupom dráhového správneho úradu, nerozhodnutím o žiadosti na povolenie prevádzkovania dráhy v určenej lehote. Vynaložením týchto nákladov nedošlo k zmenšeniu majetku navrhovateľa. Pokiaľ správny orgán rozhodoval navrhovateľovi žiadna škoda nevznikla. Samotná existencia povinnosti vlastníka dráhy nie je skutočnou škodou, ani ušlým ziskom. Majetok navrhovateľa sa síce zmenšil, avšak splnením tej povinnosti, ktorá je daná, ale nie v dôsledku nevydania rozhodnutia v lehote.

Včasnú nerozhodnutie nezapríčinilo priamo teda bezprostredne povinnosť vynakladať finančné prostriedky na udržiavanie dráhy v prevádzkyschopnom stave a tieto náklady ani nevyvolalo. Nedodržanie lehoty určené v § 36 ods.2 zákona o dráhach je jednoznačne procesný postup priečiaci sa zákonu. Na druhej strane ale nemožno prehliadať, že tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa § 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka dráhového konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a iba týmto postupom. Ak správny úrad nerozhodne o návrhu v určenej lehote, nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávnosti bez ďalšieho zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí lehoty, v ktorej mal rozhodnúť o povolení na prevádzkovanie dráhy do rozhodnutia o zastavení konania, a čo malo negatívny dopad na majetok účastníka správneho konania. Nesprávny úradný postup dráhového správneho úradu môže byť významným článkom reťazca príčin a následkov. Napriek tomu zmenšenie majetku navrhovateľa nebolo spôsobené priamo nesprávnym úradným postupom dráhového správneho orgánu, pretože ako vlastník musí vynakladať finančné prostriedky na udržanie dráhy v prevádzkyschopnom stave a takejto náhrady sa navrhovateľ vlastne ani nedomáhal.

V konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli súd oprávňovať konštatovať príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom správneho orgánu a možnou škodou. Súd zároveň uvádza, že ani vyhovením žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie dráhy nie je zaručené, že by jeho návrhu o udelenie licencie bolo nepochybne vyhovené, a to s prihliadnutím na ustanovenie § 41 ods.5 zákona o dráhach, ktorý pri udeľovaní licencie ukladá príslušnému dráhovému správne úradu povinnosť postupovať tak, aby nedošlo k zvýhodneniu niektorého zo žiadateľov o prevádzkovanie dopravy na dráhe. Tento zákon predpokladá konkurenčné prostredie a výsledok aj vzhľadom na možné opravné prostriedky nie je daný.

Tak isto nie je vopred dané, že mesto Banská Bystrica by uzatvorilo s navrhovateľom zmluvu o výkone vo verejnom záujme pri prevádzkovaní dopravy na dráhe podľa § 30 a nasledujúcich zákona o dráhach, a to aj v prípade, že by navrhovateľ disponoval oprávnením a licenciou na prevádzkovanie dráhy. Napriek tomu, že správny úrad nerozhodol včas bezprostrednou a jedinou príčinnou medzi vzniknutou škodou v podobe ušlého zisku nie je jeho nekonanie, ale ušlý zisk by závisel len od skutočností, ktoré mohli ale nemuseli nastať v budúcnosti a jednou zo skutočností by bolo alebo nebolo uzavretie vyššie uvedenej zmluvy.

V tejto súvislosti je nezanedbateľnou skutočnosťou aj to, že dňa 21. 02.2007 podal žiadosť o povolenie na prevádzkovanie trolejbusovej dráhy Dopravný podnik mesta Banská Bystrica, ktorému rozhodnutím zo dňa 31. 05. 2007 bolo povolenie vydané. Teda zo strany navrhovateľa neobstojí tvrdenie o vzniknutej škode, ktoré spočíva v tom, že navrhovateľ by nemal náklady, lebo by nevynakladal finančné prostriedky na dráhu, pretože by hnutelne a nehnuteľné veci prenajal, pretože neexistoval subjekt, ktorému mohol ponúknuť vozidlá, trakčné zariadenia atď.

Zo všetkých týchto vyššie uvedených skutkových a právnych záverov a to aj s poukazom na záväzný právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici súd konštatuje, že nárok navrhovateľa v danom prípade nie je daný, pretože napriek porušeniu právnej povinnosti zo strany dráhového správneho orgánu nebol preukázaný vznik škody u navrhovateľa, ktorý by bol v priamej príčinnej súvislosti s takýmto porušením právnej povinnosti. Z tohto dôvodu preto súd návrh navrhovateľa zamietol ako nedôvodný.

Súd taktiež rozhodol o práve na náhradu trov konania v zmysle § 142 ods.1 OSP tak, že náhradu trov konania nepriznal ani jednému z účastníkov konania, pretože navrhovateľ bol v spore neúspešný, preto právo na náhradu trov konania nemal. Odporca a vedľajší účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnili.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozsudku smeruje, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa. (§ 205 ods. 1 OSP, § 42 ods.3 OSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.